Ao. 1858. No. 33.
Donderdag 18 Maart.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 13 *Maart* 1858.

Bij Koninklijk Besluit dd. 7 Februarij ll. No. 4, is de Adjudant van den Koning in buitengewone dienst, Generaal Majoor Titulair van het leger in *Nederlandsch Indie* C. P. Schimpf, Gouverneur der kolonie *Suriname*, benoemd tot Generaal Majoor van dat leger.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
12 Maart. Van het slavenkind *Anna*, geboren in 1855, dochter van *Dorothea*, toebehoorende aan Plant. *Ephrata*, divisie *Matappica*.

» » Van de slavin *Annette*, geboren in 1790, wier moedersnaam onbekend is, en haren zoon *Frans*, geboren in 1816, toebehoorende voor den vrijdom aan G. Inanuel.

» » Van den slaaf *Jan Baas*, geboren in 1826, wiens moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan Plant, *George Hendrik* ½ aandeel, aankomende G. C. Henkel geb. Vogt, divisie *Matappica*.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1858.
15 Maart. Van het slavenkind *Marius*, geboren in 1854, zoon van *Julia* toebehoorende aan den boedel G. C. B. Weissenbruch.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Tweede Afkondiging.

Gouvernements-Secretarie.

Paramaribo, den 15 *Maart* 1858.

Ten gevolge van het daartoe door Sibille Hesges gedaan verzoek, zijn Brieven van Manumissie verleend geworden aan den slaaf *Dirks*, geboren in 1825, zoon van *Sijbelle*, toebehoord hebbende aan de Gouvernements Plantage *Catharina Sophia*; Zullende gemelde gemanumitteerde voortaan de namen voeren van

Nicodemus Dirk Hesges.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements Secretarie.
POST-KANTOOR.

De op **Zondag** den 21sten dezer, per de Koloniale Schroefstoomboot *Paramaribo*, kapt. J. F. MEIJER, naar *Coronie*, *Nickerie* en *Demerarij* te verzenden Brievenpakketten, zullen op dien dag des morgens ten **10 URE** worden gesloten.

Paramaribo, den 17 *Maart* 1858.

De Ambtenaar tijdelijk belast met de Posterij,
E. C. WESENHAGEN.

POLITIE.

Bij de Politie aangifte gedaan zijnde, dat bij de aankomst van de schroefboot *Paramaribo* op den 10 Februarij ll., eene met dezelve aangebragte zwart geschilderde houten KIST, waarop de woorden » **Post Nickerie**" met witte letters geschilderd staat en waarin zich onderscheidene boekwerken bevinden, vermist is, zoo wordt een ieder uitgenoodigd, om bijaldien daaromtrent eenige aanwijzing kan worden gedaan, daarvan ten Burele van Politie kennis te geven, liggende eene lijst der boekwerken bij den ondergeteekende ter inzage.

Paramaribo, den 15 *Maart* 1858.

De prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

POLITIE.

Aan de Politie overgegeven zijnde een *wit geschilderd opgeboeid* **CORJAAL**, zoo wordt de eigenaar uitgenoodigd om zich ten spoedigste op het Bureau van Politie aan te melden.

Paramaribo, den 17 *Maart* 1858.

De Prov. Commissaris van Politie,
G. DUIJCKINCK.

Aanbesteding.

De Administrateur van Financien zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Heer Gouverneur aan den minst inschrijvende aanbesteden:

De levering gedurende den tijd van zes Maanden der door het Gouvernement dezer Kolonie benoodigde buitenlandsche of wel Oost-Indische RIJST.

De inschrijvings-billetten zullen worden aangenomen tot Zaturdag den 20 dezer Maand, des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 17 *Maart* 1858.

De Administrateur van Financien,
A. DE MAN.

Transport.

(2916) Den 15den Maart 1858. J. J. W. Bruijn van Rozenburg aan C. C. Flu, van het Huis en Erf aan den *Grooten Rijweg* van *Combé*, 1e. buitenwijk No. 11, O. W. La A No. 10.

Paramaribo, den 17 *Maart* 1858.

De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Schutterij van *Paramaribo*.

Het Aanslag-Register der Contributie schuldigen over dit jaar, in gereedheid zijnde, zoo worden belanghebbenden geinformeerd, dat hetzelve van heden af tot en met den 26sten dezer maand, ten kantore van den Kwartiermeester ter inzage is liggende.

Paramaribo, den 18 *Maart* 1858.

De Majoor Kommandant der Schutterij voornoemd,
B. C. VAN DEN ENDE.

Sequesters en Administrateuren der onderstaande Plantaadjen bieden bij inschrijving, tegen *KONTANTE BETALING*, te koop aan:

Van Plant. *Caledonia*,
P. m. **9000 & KAKAO.**

Van Plant. *Concordia*,
P. m. **10,000 & DITO.**

De inschrijvings-billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof tot Zaturdag den 20n. dezer, des morgens ten 9 ure aangenomen en aldaar geopend worden ten overstaan van den Heer Gecommitteerde tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de KAKAO, na de toewijzing, binnen 8 dagen, voor rekening en risico van den kooper, van Plantaadje moeten afgehaald en voor elke ledige baal *ƒ* 1,10 gerestitueerd worden. [3507]

Paramaribo, den 17 *Maart* 1857.

NIEUWSTIJDINGEN.

Engeland.

De berigten uit de fabriek-districten worden steeds gunstiger. Er zijn thans betrekkelijk weinig fabrieken, die geheel stil staan, en het getal, waarin gedurende den vollen werktijd gearbeid wordt, vermeerdert steeds. Het pauperisme vermindert dan ook naar verhouding. In de mijndistricten van Staffordshire heerscht wel eenige ontevredenheid onder de arbeidende klasse, daar het loon onlangs verminderd werd en eenige honderde arbeiders dien ten gevolge het werk hebben gestaakt; doch in de ijzer- en steenkolendistricten van York- en Derbyshire is de stand van zaken bevredigend. Onder de wevers in het noorden van Engeland, heerscht veel gebrek, doch uit de overige streken des lands komen geene klagten in over den toestand dier klasse van menschen.

— Onophoudelijk wordt gewerkt aan de vesterking der Engelsche kust en aan de uitrusting van een eskader, dat voortaan op de kust zal stationneren. Dit echter heeft niet plaats ten gevolge van de bekende adressen in den Franschen *Moniteur*, want met die werkzaamheden is men reeds sedert jaar en dag bezig.

—Reeds is gemeld, dat de president der Vereenigde Staten in eene boodschap aan het congres het gedrag van den commodore Paulding, die Walker op het grondgebied van eenen vreemden staat in hechtenis heeft genomen, gelaakt maar tevens verschoond heeft. De verdere inhoud dezer boodschap verdient ook opmerking. De president verklaart dat hij, hoewel den stap van den heer Paulding afkeurende, geenszins wankelt in zijn vast besluit om de onzijdigheidswet te handhaven; dat is de wet, welke aan burgers van de Vereenigde Staten verbiedt de wapenen te voeren tegen eenen buitenlandschen staat, die met de Unie in vrede is. Hierbij verklaart hij wederom in zeer krachtige bewoordingen, dat ondernemingen als die van Walker niet alleen met 's lands constitutie en wetgeving, maar ook met het Christendom, de zedelijkheid en de menschlievendheid in strijd zijn. Maar, indien pligtgevoel niet sterk genoeg ware (zoo vervolgt de boodschap) om ons van zulke onregtmatige ondernemingen te wederhouden, dan zou ons klaarblijkelijk belang het moeten doen. Die expeditien zijn het krachtigste middel om den vooruitgang der magt van Noord-Amerika te stuiten, hoewel de bevordering daarvan, juist het voorgegevene doel is van degenen, welke die ondernemingen leiden en begunstigen. Ontegenzeggelijk is onze volksstam bestemd, om zich over geheel het vasteland van Noord-Amerika te verbreiden, en wel binnen een niet lang tijdvak, indien men de gebeurtenissen haren gang laat gaan. De stroom der landverhuizing zal zuidwaarts trekken, en niets kan zijnen loop stuiten. Indien men hem vreedzaam naar Midden-Amerika laat vloeijen, zal dat land weldra eene Amerikaansche bevolking bevatten, welke aan de inlanders en aan hunne regeringen zegeningen aanbrengen en diensten doen zal; en de vrijheid zal onder de gehoorzaamheid aan de wet binnen 's lands de vrede doen bewaren, terwijl de onderscheidene wegen over de landengte, die voor ons van zoo veel belang zijn, bestendige bescherming zullen genieten. Deze zoo wenschelijke loop der zaken is door niets zoo zeer vertraagd, als door de onwettige expeditien, die in de Ver. Staten uitgerust zijn, om Midden Amerika te beoorlogen. Had de helft van het aantal Amerik. burgers, die in de eerste expeditie van Walker jammerlijk omgekomen zijn, zich als vreedzame landverhuizers in Nicaragua gevestigd, dan zou het doel, hetwelk wij allen beoogen, nu reeds in groote mate bereikt zijn. De exepeditien hebben bewerkt, dat de bevolking der gemeenebesten van midden Amerika vrees en argwaan jegens ons voedt. Het moet onze politiek zijn, die beduchtheid weg te nemen en haar te overtuigen, dat wij haar goed en geen kwaad willen doen."

Duitschland.

In de diplomatieke kringen te Frankfort hoort men de volgende meening uiten, betreffende de tegenwoordige positie van de onlangs gesloten overeenkomst, wegens de Donau scheepvaart: Frankrijk volhardt nog in het verlangen niet alleen dat deze overeenkomst aan de goedkeuring der Parijsche conferentie onderworpen worde, maar zelfs dat door haar eene permanente commissie worde benoemd, om het toezigt te houden op de vrijheid dier scheepvaart. In dezen eisch wordt het door Rusland ondersteund, dat geen Donau-oeverstaat meer zijnde, in eene andere hoedanigheid, een duurzamen invloed op dien stroom wil blijven uitoefenen. Sardinie maakt van deze, even als van elke andere gelegenheid, gebruik om Oostenrijk zwarigheden te berokkenen. Ook Engeland wil de magt bezitten, om zijne handelsbelangen op dien belangrijken stroom te bevorderen. Eindelijk ziet men met leedwezen, dat ook Pruissen zich in deze zaak aan de zijde van Frankrijk en Rusland schaart. Van hunne zijde zijn de Donau-oeverstaten niet voornemens, zich in hunne souvereine regten te laten bekorten. Zij zijn echter bereid uit de gesloten overeenkomst alles te verwijderen, wat met de Weener verdragen van 1815 in strijd mogt zijn. Indien men zich nu bij de beoordeeling dier overeenkomst, in deze conferentie getrouw aan de letter en den geest der Weener acte wil houden, dan bestaat het gegronde uitzigt dat alle partijen bevredigd zullen kunnen worden.

— Volgens mededeeling uit Wiesbaden, zouden de granaten, waarvan bij den aanslag van 14 Jan. gebruik werd gemaakt, aldaar uitgevonden en door den vervaardiger aan den Franschen gezant ten verkoop aangeboden zijn. Door dezen afgewezen, verkocht hij zijne uitvinding voor een' geringen prijs aan een' Engelschman te Wiesbaden. Daar de hoofdaanvoerder van dien aanslag zich, tenzelfden tijde, te Wiesbaden heeft opgehouden, hoopt men langs dien weg tegen hem de noodige bewijsen in handen te zullen krijgen waarmede de politie aldaar, naar men verzekert, zich reeds ernstig onledig houdt.

Immigratie uit Afrika.

De Engelsche bladen hebben zich in den laatsten tijd herhaaldelijk bezig gehouden met het vraagpunt der immigratie van vrije negers in de Fransche kolonien. Thans treft men in het blad *le Nord* eene correspondentie uit Parijs over dit onderwerp aan, van den volgenden inhoud;

» Eenige Engelsche bladen en vooral die, welke in betrekking staan met de Protestantsche missiën op de kust van Afrika, laken op eene bittere wijze het door den Franschen minister van marine genomen besluit, om den invoer van vrije negers in onze kolonien toe te staan; ook in het parlement gingen afkeurende stemmen op en men heeft de Fransche regering zelfs beschuldigd dat zij den slavenhandel weer in het leven heeft geroepen. Dit vraagstuk kwam mij belangrijk genoeg voor, om het met zorg te bestuderen en zie hier de uitkomst mijner nasporingen:

» Na de afschaffing der slavernij ontstond gebrek aan handen in onze kolonien; verscheidene vrijgemaakten lieten de cultuur varen om zich aan andere minder werk vereischende takken van nijverheid te wijden of zich over te geven aan een' lediggang, welken de policie-reglementen moeijelijk kunnen beletten. Vooral staakten velevrouwen den arbeid. De kolonisten moesten trachten daarin te voorzien en wendden zich om arbeiders tot de Aziatische landen.

» In een land van Indie, waar het arbeidsloon uiterst gering is en waar van tijd tot tijd terugkeerende hongersnood duizende slagtoffers maakt, is de landverhuizing naar de Fransche kolonien, onder het toezigt der regering, en onder bepalingen, volgens welke aan de landverhuizers eene uitmuntende behandeling gedurende den overtogt wordt verzekerd, volgens welke zij beschermd worden tijdens den geheelen duur van hun diensttijd en volgens welke zij kosteloos naar hun vaderland kunnen worden teruggebragt, — in zulk een land is de landverhuizing voor de arme bevolking eene ware weldaad.

» De Fransche nederzettingen in Indië zijn evenwel van eene te geringe uitgestrektheid om een groot getal landverhuizers te kunnen leveren, terwijl Britsch-Indië onbevolkt is en indien de Engelsche authortteiten de landverhuizing naar de Fransche kolonien toestonden, zoude men de toevlugt niet behoeven te nemen tot andere middelen, om kolonisten in voldoenden getale te bekomen. De Engelsche regering heeft echter altijd de vergunning geweigerd, of daaraan beperkende bepalingen verbonden, waardoor zij alle waarde verloor.

» De Fransche kolonien hebben niets anders kunnen verkrijgen dan dat de regering oogluikend de aanwerving toestond van eenige koelies van het Britsche grondgebied, welke indirect over Pondichery plaats vond, terwijl zij er bij volhardde deze daad als een soort van smokkelhandel te beschouwen. Onder zulke omstandigheden kon het niet anders of de aanwerving moest zeer beperkt blijven en zij liep dan ook niet hooger dan drie of vier duizend kolonisten per jaar, hetgeen verre beneden de behoefte is van kolonien, als Réunion, Martinique, Guadeloupe en Guyana. De schepen, die koelies overbrengen, kunnen slechts zeer moeijelijk en langzaam hunne levende lading bijeenbrengen en de expeditie van die schepen heeft met zulke groote tusschenruimten plaats, dat de kolonien van het Westen dikwijls geheele jaren op de aankomst van een dergelijk schip moeten wachten.

» In dien stand van zaken heeft de Fransche regering, het lijden der koloniale bevolking ziende vermeerderen, haar niet langer de middelen kunnen onthouden om zich de noodige handen voor het werk te verschaffen, want zoo de afschaffing der slavernij ware uitgeloopen op den ondergang der kolonien, dan zoude dit een sterke bewijsgrond zijn geweest voor die staten, welke de slavernij nog niet hebben opgegeven.

Afrika is even als Indië overbevolkt, en

buitendien verkeert deze bevolking nog in een algeheelen staat van barbaarschheid.

« Hetzij ons hier vergund regt te doen wedervaren aan die sophismen, welke de strekking hebben om de binnenlandsche oorlogen en de voortdurende regeringloosheid in het binnenland van Afrika voor te stellen als een gevolg van den slavenhandel. Deze handel welke door alle beschaafde regeringen wordt afgekeurd, is sedert lang te zeer verminderd dan dat hij van invloed zou kunnen zijn op den inwendigen toestand van zulk een uitgestrekt en bevolkt werelddeel als Afrika. Overal waar de reizigers zijn doorgedrongen, hetzij in Soudan, hetzij in de Oostelijke streken, overal hebben zij dezelfde barbaarschheid, dezelfde slavernij en dezelfde ellende ontmoet. Deze toestand is niet verbeterd, sedert de slavenhandel bijna geheel heeft opgehouden.

» De edelaardige poging van Frankrijk en Engeland zijn niet verder van invloed geweest dan op de kusten en zijn zelfs niet in staat geweest den vrede onder die volkstammen te bewaren of de slavernij uit te roeijen. Alleen de stammen die onder het onmiddellijk beheer van de Europesche regeringen staan, genieten eene betrekkelijke rust. Op een gering aantal punten van dat gebied zijn de Katholijke en Protestantsche zendelingen er in geslaagd eenig begrip van orde aan de bevolking in te prenten en haar er toe te brengen, zich aan de cultuur van sommige uitvoerproducten zoo als katoen, te wijden, doch die gelukkige resultaten zijn zeer beperkt en hebben weinig kans van te vermeerderen. Indien Engeland geen krachtiger middelen in het werk stelt om Afrika te beschaven, dan zullen eeuwen voorbij gaan voor dat men eene gewenschte uitkomst verkrijgt.

Frankrijk heeft de toevlugt genomen tot de aanwerving van vrije Afrikanen voor zijne kolonien, hoewel Engeland reeds zonder goeden uitslag beproefd had eene landverhuizing op die kust te organiseren. Die proefneming heeft aan onze kolonien slechts een zeer klein aantal arbeiders bezorgd; niet dat de Afrikanen een afkeer van de landverhuizing hebben, maar wel omdat die aanwerving overal de slavernij ontmoette.

» De stand van zaken, waarin onze kolonien geplaatst waren, is als volgt: zij moeten zich of buigen voor een vooroordeel van het Engelsche fanatisme, dat den slavenhandel met de vrijverklaring en de landverhuizing der Zwarten wil verwarren, of zij moeten zien te verkrijgen, dat de Fransche regering vastberaden een andere weg bewandele, dan den door Engeland gevolgden indien zij het oogenblik gekomen acht om de kwestie anders te beoordeelen dan Engeland.

» Het moet echter gezegd worden dat de meest invloedrijke Engelsche dagbladen zooals de *Times* en de *Morning Post* zich niet vereenigd hebben met die aanvallen; zij zouden veeleer geneigd zijn een maatregel goed te keuren, waarvan de inwoners van de West-Indien vurig de aanneming in hun eigen voordeel zouden wenschen. De bladen, welke de meeste afkeuring aan dag leggen zijn die welke de belangen en de theorien van zekere godsdienstige secten vertegenwoordigen en die correspondentien ontvangen van Methodistische zendelingen die ter kust van Afrika gevestigd zijn.

» Het werk dier zendelingen, reeds geruimen tijd verkondigd in een geschrift van Fowell-Buxton, getiteld: *Slave trade practically considered*, is ongetwijfeld lofwaardig; wij wenschen dat het met een goeden uitslag moge bekroond worden, hoewel wij daaraan twijfelen, en verre van te gelooven dat de aanwerving door vrijkooping daaraan schadelijk is, zijn wij integendeel van oordeel dat zij er krachtig toe zal bijdragen om de beschaving van Afrika te bevorderen en de pogingen van de verkondigers van het Christendom te schragen; de verlevendiging van den den slavenhandel zonde ongetwijfeld hun proselytisme in den weg staan, omdat die handel onzedelijk is en in het oog der bevolking van Afrika, onze beschaving in een verkeerd daglicht stelt, maar de landverhuizing door middel van vrijkooping gelijkt in niets op den slavenhandel.

» Wat is de slavenhandel toch? Het is de aankoop van menschen, bestemd om slaven te blijven en in de landen, waar de slavernij van geslacht tot geslacht overgaat, weder te worden verkocht. Deze handel, welke niet meer kan plaats hebben dan ter sluiks, gaat vergezeld van omstandigheden, welke de onmenschelijkheid er van nog vergrooten. De slaven worden aan boord der schepen opeengepakt, zonder dat de noodige gezondheidsmaatregelen zijn genomen. De ongelukkigen, die het lijden gedurende den overtogt, overleven, worden als roerende goederen afgeleverd aan meesters, die een bijna onbeperkt gezag over hen uitoefenen en aan wie zij voor altijd toebehooren, zij en hunne nakomelingen, met het regt, hen met zweepslagen te straffen en te verkoopen.

» Dit stelsel, dat wordt voortgeplant in strijd met de beginselen van menschelijkheid en godsdienst, is niet alleen hatelijk in de oogen van de Protestantsche leeraars, die in briefwisseling staan met de *Daily News*; de Fransche natie zoowel als hare regering keuren het niet minder af. Doch welke overeenkomst bestaat er tusschen dien handel en de aanwervingen bij wijze van vrijkooping, welke de Fransche regering heeft toegestaan? Het laatste heeft ten doel om aan slaven door middel van vrijkooping dadelijk de vrijheid weder te geven en hen over te brengen naar kolonien, *waar hunne vrijheid niet kan worden aangerand, omdat de slavernij er is afgeschaft*; het heeft de strekking om aan de meest armzalige klasse der menschheid het vreedzaam bestaan te verzekeren van den arbeider der Christelijke maatschappij. Dit is dus wel het tegendeel van den slavenhandel.

» De landverhuizing van vrije negers naar deze kolonien zal openlijk geschieden ten aanzien der geheele wereld, welke zich zal kunnen overtuigen van de zorg, welke de Fransche regering draagt voor de gezondheid en het welzijn der emigranten gedurende den overtogt; voor hunne onafhankelijkheid ten opzigte van alles wat bestaanbaar is met de voorwaarden van de door hen aangegane verbintenis en voor hunnen kosteloozen terugkeer naar hun vaderland, indien er onder hen mogten zijn, die verlangen zouden hunne positie in onze kolonien tegen de barbaarschheid en de slavernij in hun geboorteland te verruilen.

» De vrijkooping, zoo als die door de Fransche regering beoogd wordt, is dus eene zedelijke, echt philantropische daad, en een magtig drijfveer om de beschaving te bevorderen. De tractaten van 1815 zijn de eenige voorschriften door welke Frankrijk jegens de vreemde mogendheden gebonden is, voor hetgeen den slavenhandel betreft. De door de regering genomene maatregelen om de landverhuizing in Afrika door middel van vrijkooping te organiseren, hebben, blijkens hetgeen door ons is aangetoond, niets gemeens met den slavenhandel en het staat de Fransche regering vrij zich des noods op een ander standpunt te plaatsen als Engeland, met het doel den arbeid in onze kolonien te ontwikkelen.”

De Handelscrisis van 1857.

In de *Nieuwe Rotterdamsche Ct.* van den 8 Febr. lezen wij daaromtrent het volgend artikel:

Het begint al meer en meer erkend te worden, dat de hevige handelscrisis, die wij hebben doorstaan, hare voornaamste oorzaak vindt in het misbruik dat van het crediet werd gemaakt. Het ongelukkige denkbeeld, dat bij velen heerscht, dat crediet kapitaal is, heeft reeds veel onheil gesticht en kan vele rampen veroorzaken. Men kan daarom niet genoeg tegen die dwaling te velde trekken. Wij vinden in de *Gids* van deze maand een uitmuntend artikel van den heer P. N. Muller, over de handelscrisis van 1857, waarin met veel duidelijkheid hare hoofdoorzaak wordt uiteengezet en waarin verschillende wenken voor de toekomst worden gegeven welke zeer der overweging waardig zijn. Wij zullen daaruit eenige uittreksels aan onze lezers mededeelen:

» Maar de oorzaak van de crisis! roepen velen misschien reeds sinds lang ongeduldig uit. Is die ramp als een plotseling opkomend onweder boven onze hoofden losgebarsten, zoodat niemand die evenmin voorzien, als er zich tegen wapenen kon? Geen aandachtig beschouwer der laatste handelsrampen, die daarop een toestemmend antwoord geeft. Eene crisis voorzien, hevig en verpletterend als de laatste, dat heeft niemand, hoe menigeen dat nu ook stoutelijk bewere; ook Hartwig Hertz niet, al heeft hij voor twee jaren in zijn werk over »die Deutschen Zettelbanken” den handel gewaarschuwd voor de roekelooze speculatiën en het overdreven spel met credieten. Dat de handel maar al te veel in het spel ontaardde, dat de prijzen van vele artikelen kunstmatig op een veel te hoog cijfer gedreven werden, en dat eene reactie komen moest, even hevig als de actie, dat voorzeker voorzagen velen. Maar dat de ramp zoo vernielend, zoo alles overheerend zijn zou als ze geweest is, neen, niemand kon dat voorzien, omdat niemand wist, dat op zulk eene verregaand schandelijke wijze misbruik gemaakt werd van handelscrediet; omdat niemand het vroeger gewaagd zou hebben zulke oneerlijke praktijken zelfs te onderstellen van huizen, toen als hoogst solide en achtbaar beschouwd, maar die nu ook juist door het onbeperkt vertrouwen, dat zij genoten, het onheil, door hun val veroorzaakt, te grooter maakten. Had men vroeger zulke praktijken ook maar vermoed bij hen, die nu onteerd daar staan, omdat zij zoo schandelijk het in hen gestelde vertrouwen hebben beschaamd en zoo velen in hun val medegesleept die hunne eerlijkheid boven alle verdenking rekenden, nooit zouden zij in staat geweest zijn zulk een onheil door hunnen val rondom zich te verspreiden. Ongelukkig verleidden juist hun groote omzet van zaken, hunne stoute grepen, hunne kloeke ondernemingen, die natuurlijk bij eene rijzende markt met groote voordeelen bekroond worden, tot vertrouwen op hunne kennis en op hun vermogen, en toch! hoe is die omzet gebleken veel creditspel geweest te zijn; hoe zijn die stoute grepen en die kloeke ondernemingen alleen uiteengeloopen op middelen om zich staande te houden; hoe is het voordeel weggenomen door de kostbare middelen, waarop het noodige fonds moest worden verschaft, en door de noodzakelijkheid om altijd en altijd zaken te doen, zelfs wanneer het verlies te voorzien was.

Ja, het bepaald verpletterende dat de laatste crisis gekenmerkt heeft, moet veel, zoo niet ge-

heel worden toegeschreven aan de misbruiken, die van het crediet gemaakt zijn. Wisselruiterij, het trekken van wissels tusschen twee of meer huizen, die het een op den verdaldag betaalt, door weder op het andere te trekken, dat is eene oude bekende praktijk in den handel, reeds in 't midden der vorige eeuw zelfs door groote Nederlandsche handelshuizen gepleegd. En Hamburg heeft het in dat stelsel tot eene volmaaktheid gebragt, die voorzeker bewonderenswaardig heeten mag. Daarenboven komt aan die aloude Hansestad de eer toe, een elders nog minder gebruikelijk, ja menigeen gelukkig zelfs nog onbekend handelspapier te bezitten, de zoogenaamde Kellerwechsel, wissels getrokken door personen, die geene kooplui zijn, of die veeleer in 't geheel niet bestaan, of wel op personen, die niet op wisselplaatsen wonen en elders betaalbaar. Dit papier wordt verkocht, en op den vervaldag wordt het geld of door den acceptant, meestal tevens trekker, betaald, of gesonden dáárheen waar het betaalbaar gesteld is. De maker van dat papier heeft dus tot den vervaldag gebruik van dat geld. Berigten uit Hamburg melden waarlijk curieuse wisselfeiten op het gebied van wisselruiterij. Trouwens het niet gansch onaanzienlijk bedrag van 340,000,000 Mark Banco liep in de laatste maand December aan wissels van allerlei aard op die immers grootste handelsstad van geheel Noordelijk Europa, groot ook in het wisselvak! De wisselruiters hadden in den laatsten tijd hunne stations niet in geheel ons werelddeel, maar zelfs in de transatlantische gewesten, en voor Kellerwechsel waren de trekkers zeer goedkoop te vinden, want volgens de Duitsche dagbladen teekende een eenvoudig handwerksman in het midden van Duitschland die wissels voor acht Silbergroschen het stuk onverschillig hoe groot het bedrag was! Waarom ook daarop te letten, als men zelfs het kleinst mogelijke bedrag toch nooit zelf zou kunnen betalen! In December failleerde een geacht huis in Londen, eene oude Engelsche firma, die men meende boven alle verdenking solide te zijn, en ziet, in de wisselportefeuille vond men 79 wissels, waarvan 30 op personen getrokken en door deze geaccepteerd waren, te onbekend zelfs om hen te kunnen opsporen. Wat nood ook, als alles goed ging loste men die zelf vóór den vervaldag weder bij zijnen bankier in, en drie maanden lang had men gebruik van het geld gehad, en een nieuwe wissel betaalde den ouden!

»Ook blanco credieten verleenden Engeland en Hamburg tot een aanzienlijk bedrag. Evenwel oordeelen zij, die zoodanig crediet met wisselruiterij op eene lijn stellen, verkeerd. Bij blanco crediet heeft eene leening plaats van den geldschieter aan den geldgever, en wanneer de eerste eenvoudig op den laatste trekt, om het bedrag vóór den vervaldag aan den betrokkene te betalen, dan is de handteekening van den acceptant eene werkelijk credietwaardige schuldbekentenis, mits — en daarop komt het aan — hij die het crediet verleent, volkomen in staat zij om den wissel te betalen: ook dan zelfs, wanneer de trekker in gebreke mogt blijven hem te voldoen. Het moeten vooral bankiers zijn, die zoodanige verbindtenissen aangaan; want zij zijn de bepaalde kooplui in kapitaal, dat zij leenen aan wie het noodig heeft en hun een voldoend onderpand geeft, en die hun eene voldoende winst daarvoor betalen. En als voldoend onderpand mogen zij gerustelijk de handteekening van solide huizen rekenen. Is er eigenlijk wel veel onderscheid tusschen de waarde van zulk een wissel en die van een wissel of promesse, die tegen een goederenverkoop getrokken is? Daarvan toch ook bestaat het onderpand, de goederen, gewoonlijk niet meer op den vervaldag; 't is dus de soliditeit, die men aan de handteekening van den trekker of betrokkene of endossant toekent, die zoodanig papieren gereedelijk door de meest voorzigtige bank doet disconteren. Waarom zou hij die door zijne eerlijkheid, vlijt en vermogen te regt een vaak moeijelijk verworven crediet geniet, daarvan geen gebruik mogen maken, wanneer hij geld noodig heeft? Maar wanneer blanco crediet door den gewonen koopman in goederen verleend wordt, dan geeft het ligt aanleiding tot misbruiken, vooral wanneer het verleend wordt in de hoop, van daardoor de goederen operatien met den geldnemer gemakkelijker te maken. Ligt ontaardt dan zoodanig crediet in wisselruiterij wanneer het vermogen van den geldgever niet zeer aanzienlijk is. En in Engeland, en in Hamburg was dat ook maar al te dikwijls het geval; de staten van de failliete massa's van twee, zoo men meende puike Londensche firmas, die vóór ons liggen, kunnen dat maar al te zeer bewijzen.

»Daarenboven moet men, bij alle regtmatige afkeuring der misbruiken van het credietstelsel, voorzigtig zijn om het misbruik niet met het gebruik te verwarren. Crediet is onontbeerlijk in den handel, maar hij die crediet met kapitalen verwart, handelt dwaas en onverstandig. Wie zijne zaken meer met crediet dan met eigen kapitaal drijft, of wie zijne ondernemingen uitbreidt, naarmate hij over meer crediet beschikken kan, verdient noch den naam van een verstandig, noch van een solied handelaar. 't Zijn maar uitzonderingen die van zoodanige handelwijze de treurige gevolgen niet ondervinden. Juist die onvoorzigtige handelwijze is mede eene hoofdoorzaak van die laatste crisis. Men dreef zaken en speculeerde, onverschillig tot welk bedrag, omdat de tijd van betaling nog zeer verwijderd was, en mogt de onderneming vóór den vervaldag niet afgeloopen zijn, welnu, men had crediet genoeg om toch aan zijne verpligtingen op den bepaalden termijn te voldoen. Zoo kan men ligt die kolossale speculatien in goederen aangaan, en die reusachtige zaken drijven, en de prijzen opjagen tot het overdreven standpunt, waarop ze tegen het einde van 1857 gebragt werden.

»Maar is het crediet eigenlijk wel iets anders dan kapitaal? vraagt ons de man van crediet. Als ik eene lading goederen koop op crediet, om die eerst over drie maanden te betalen, dan kom ik toch in het bezit van die goederen, welke dan toch wel degelijk kapitaal zullen zijn, en ik geef daarvoor niets anders in ruil dan mijne handteekening, die mijn verkooper zeker ook weêr als kapitaal aanneemt; anders toch zou hij mij zijn werkelijk kapitaal niet afstaan; welk onderscheid is er nu, tusschen die beide kapitalen? Eenvoudig dit, antwoorden wij, dat de verkooper u een kapitaal, de lading goederen, wel afstaat, maar eigenlijk nog maar in leen, want dan eerst zijt gij in waarheid eigenaar daarvan, wanneer ge hem op den onderling bepaalden tijd een ander kapitaal daarvoor gegeven hebt, geld namelijk, dat niet alleen ruilmiddel, maar ook werkelijk kapitaal is. Een kleiner kapitaal zoudt ge hem moeten geven, wanneer ge het gekochte dadelijk voldeedt; nu echter leent hij u dat kapitaal, en voor die leening moet ge hem later een grooter kapitaal voldoen: de wisselcours of de korting regelt dat. Immers dezelfde zaak kan nooit terzelfder tijd geheel aan twee personen in vollen eigendom toebehooren; zoolang gij de lading goederen gebruikt als uw eigendom, is de verkooper van het gebruik van dat kapitaal verstoken, en voor die ontbering betaalt ge hem eene schadeloosstelling, die men interest noemt. Maar de verkooper kan uwe schriftelijke belofte, om dat kapitaal op een bepaalden tijd te voldoen, weêr aan een ander leenen, en daarvoor op gelijke wijze als gij, een kapitaal inruilen, evenwel ook tegen schadeloosstelling aan zijnen verkooper voor de ontbering, die hij dan weder van dat kapitaal heeft en zoo vergemakkelijkt het crediet het gebruik van kapitalen, omdat er ten slotte altijd een persoon overblijft, die liever kapitaal leent, en daarvoor eene schadeloosstelling geniet, dan dadelijk kapitaal tegen kapitaal in te wisselen."

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Cornelia, kapt. de Leeuw, adres bij M. M. Curiel. Sluit 25 dezer.

Theodora Josina, kapt. Tjakkes, adres bij J. H. Zaal. Sluit *Medio April* e. k.

ADVERTENTIEN.

Met vergunning van Z. E. den Heer Gouverneur.

M. DE SENNA,

Eerste Wiggelaar en Chemist

zal de Eer hebben te geven, op

HEDEN, 18 Maart 1858.

in de Zaal boven de Waag, ingevolge uit te geven **Programma**, zijne **Eerste Voorstelling** in de ***Mechanische*** en ***Philosophische Onderwerpen***, Æreostatische Opstijging en **CROMATOSCOPIE**, enz., enz.

AANVANG precies ten acht ure.

ENTRÉE-BILLETTEN zijn verkrijgbaar in het *Surinaamsche Koffijhuis* en in het Waaggebouw a *f* **2.—** Kinderen beneden de 12 jaren betalen *halve* prijs.

Er worden niet meer BILLETTEN verkocht dan voor de aanwezige Zitplaatsen in dit Locaal. (3882)

(3881) Op de gewone voorwaarden worden tegen **Kontante Betaling** te koop aangeboden:

P. m. **4000 ℔ KAKAO**,

van Plantaadje *Huwelijkszorg*,

waarvan de Inschrijvings-billetten aangenomen zullen worden tot Vrijdag den 19den dezer, des voormiddags ten *elf* ure, ten huize van den ondergeteekende, alwaar de monsters te bezigtigen zijn.

De toewijzing geschied zijnde zal de KAKAO ter landswaag geleverd worden.

Paramaribo, den 17 Maart 1858.

J. N. ECKHARDT DE MESQUITA.

Heden Namiddag 4 ure,

VENDU,

ten huize van den Vendumeester J. F. FAVERIJ, van **roerende GOEDEREN** en het **HUIS** en **ERF** aankomende den boedel J. J. DE GENTILLEZ. [3880]

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
voor zes maanden . . 11—
drie . . . . . 6—

Voor elk afzonderlijk nommer der Courant . . . . —25

De prijs der Advertentien is per regel . . —25